

Duchovní reformátor tvrdého byznysu

KDYŽ CTIRAD HEMELÍK ROZJEL PŘED TŘINÁCTI LETY VELETRH ESOTERIKA, DOSTAL NÁLEPKU PODIVÍNA, KTERÝ SE CHCE PŘIŽIVIT NA MÓDĚ DUCHOVNA. DNES JE NAVAZUJÍCÍ FESTIVAL EVOLUTION NEJVĚTŠÍ AKCÍ SVÉHO DRUHU VE STŘEDNÍ A VÝCHODNÍ EVROPĚ. PROMOTÉR ALE MÍŘÍ VÝŠ – JEHO AMBICÍ JE „ZMĚNA BYZNYSOVÉHO SPIRITU“ V ČESKU.

Jste znám jako „podnikatel s duchovnem“. Stál na počátku vašich aktivit nějaký byznysplán?

Neměl jsem to nijak podnikatelsky promyšlené, vzniklo to zkrátka tím, že jsem si šel svou cestou. Osobní rozvoj a duchovní přesah toho, co dělám, mi byly vždycky blízké. Asi před deseti lety začaly mé aktivity přerůstat v byznys a mít strukturu firmy. Podařilo se mi tak skloubit práci s koníčkem, který mi dnes vydělává peníze a živí firmu, jež vlastním či spoluvlastním. V nich pracuje kolem 15 lidí a máme osm rozjetých projektů a další ad hoc nápady.

Využíváte v byznysu duchovní poučky jako „Peníze si do života přitáhnete, když se otevřete energii přijímání“?

Těmito věcmi jsem se zabýval už v mladém věku a snažil se pochopit je ještě dříve, než jsem začal podnikat. A to naladění, které mi z toho zůstalo, se v podnikání projevuje tím, že se snažím chovat slušně. Že když něco slíbím, snažím se to dodržet, a když se mi to nepodaří, pak se snažím omluvit. Nemám jako primární cíl podnikání vydělat peníze, ale věnovat se své vášni, která mě provází celý život – propojovat lidi, aby navzájem sdíleli dobré nápady. Peníze jsou vedlejší produkt.

V minulosti jste rozjel projekt Šťastné Česko, jehož cílem bylo dělat Čechy šťastnějšími. Jak se to dělá?

Součástí projektu, který vyjadřuje můj názor, že člověk by se měl ve

svém chování měřit podle toho, co ho udělá šťastným, jsou setkání s lidmi v regionech a financování drobných radostí prostřednictvím našeho nadačního fondu a hlavně průběžné měření „indexu štěstí v ČR“. Inspirovali jsme se bhútánským královstvím, které se v sedmdesátých letech rozhodlo měřit místo hrubého domácího produktu hrubé domácí štěstí. Princip spočívá v tom, že jakmile najdete bod, kdy máte pocit štěstí, velmi snadno se podle něj rozhodujete, co chcete dělat a které prostředí vám v tom pomáhá. Nejdříve ale musíte vědět, co vás dělá šťastnými, a to zjistíte tím, že se budete ptát sami sebe. To je cílem našeho projektu – otázkami lidí provokovat k přemýšlení.

To zní sice hezky, ale spousta lidí by vám odpověděla – Nemůžeme dělat, co chceme, protože máme na krku hypotéku.

Ano, ale oni se pro tu hypotéku sami rozhodli. Já ji mám taky, protože mám rodinu a chci své děti a ženu dělat šťastnými. Tak jsem jim dopřál domeček a hypotéka je součástí mého štěstí. Odpověď lidí, že musejí dělat něco, co je nedělá šťastnými, ve skutečnosti znamená, že nepochopili, co je dělá šťastnými, a nejsou ochotni to změnit. Když jsem někdy před patnácti lety začínal, byly dny, kdy jsem vypínal počítač ve tři ráno, protože tolik práce jinak nešlo zvládnout. A vůbec jsem nebyl šťastný, že ponocuji a bolí mě

za krkem. Ale okamžik, kdy jsem práci dokončil, a pocit, že jsem ji udělal dobře, převyšoval pocit naštvanosti z momentálního nepohodlí. Lidé, kteří něco dělají jen pro peníze, díky nimž se večer jdou někam dělat šťastnými, vynechávají možnost, že jim totéž může přinést sama práce. A když tvrdí, že je práce nebaví, odpovídám: „Proboha, je jedenadvacáté století, můžete dělat cokoli.“

Vášim „dítětem“ je hlavně festival Evolution, který se po třinácti letech existence (letos se koná 24.–26. března) chlubí návštěvností dvaceti tisíc lidí a vydělává miliony. Čelíte kritice, že rýžujete na duchovnu?

Už mnohokrát jsem si vyslechl, že to není pro mou karmu dobré, protože prodávat vystavovatelskou plochu, což je primárně to, čím je festival se čtyřmi sty vystavovateli živ, vypadalo na začátku jako něco velmi divného.

Kdo vás kritizoval?

Převážně duchovně zaměření lidé. Ale já si s nimi sedl a vysvětlil jim, že mou vrcholnou ambicí je vnést do spirituálního světa trochu podnikatelského ducha. Protože za číslu se moc neschováte, a když něco slíbím, taky to dodržím. Což odporuje tomu, co se vám často stane ve světě duchovna – že vám někdo řekne: „Já jsem to tak necítil.“ A vy nevíte, co si s tím máte počít. Takže svým kritikům říkám: dělejme si každý to, co umíme.

Je to z jejich strany pokrytectví?

To ani ne, spíše je to jakýsi předpoklad, že se duchovno neslučuje s penězi. Ten je u nás velmi zakořeněný. Mohu ho akceptovat u lidí, kteří obě sféry – jak hmotu, tak ducha – umějí zvládat, a těch je hodně. Mají svůj duchovní vývoj a vedle toho dělají hmotné věci a jsou v tom dobří. O trochu méně ale tento předpoklad akceptuji u lidí, kteří to s hmotnými statky neumějí, ale neustále ostatní nabádají, že by se měli chovat tak či onak. Oddělovat obě sféry mi přijde zbytečné – jsme v jedenadvacátém století. Smysl toho, proč jsem se sem narodil, mi stále není úplně jasný, nicméně myslím, že ve svých osmatřiceti letech jsem již zkusil dost. Posouzení této cesty nechávám na svém vnitřním pocitu.

Zatím vám to vychází. Loni jste k nám podruhé přivezl jednoho z nejvlivnějších duchovních učitelů, Deepaka Chopru. Kvůli tomu asi kritiku neslycháte.

Naopak, u seminářů, jež tvoří druhý nejsilnější proud mých podnikatelských aktivit, jsou výhrady ohledně ceny také časté. Zatímco u festivalu Evolution připadalo kritikům příliš zaplatit dvě stovky za den festivalu, který během tří dnů nabídne sto osmdesát programů typu přednášek či workshopů, cena u Deepaka Chopry, jehož denní seminář se prodával za pětadvacet tisíc, už přišla některým lidem jako úplný nonsens. Ale

nikdo je nenutil na to chodit. Své diváky si to našlo, prodalo se všech tři sta míst.

Vychází to tak vždy?

Samozřejmě že ne, ale to je součástí toho podnikání. Situaci jsem třeba neodhadl, když tady byl Deepak poprvé před třemi lety. Šlo o veřejnou přednášku v Paláci Lucerna pro tisíc dvě stě lidí, kde stála vstupenka od devíti set devadesáti do pěti tisíc. I tam jsem si vyslechl, jak je to drahé, přesto právě tehdy jsem měl tu nejdražší vstupenku v sále. Jinými slovy – celá akce byla prodělečná. Ale byl to můj splněný sen – knihy Deepaka jsem četl od mládí, je to jeden z lidí, kteří mě v životě velmi nasměrovali.

Podruhé jsem ho sem pozval loni na manažerský seminář a potěšilo mě, že se ho zúčastnili lidé jako Táňa le Moigne, šéfka české a slovenské pobočky Googlu, majitel Kofoly Jannis Samaras nebo James A. Cusumano, majitel Chateau Mcely, kterých si vážím i proto, že jsou schopni a ochotni měnit byznysový spirit v České republice.

Byznysmeni jako Karel Janeček nebo Jannis Samaras, vystupující na festivalu Evolution, zaštiťují svým jménem i projekt Šťastné Česko. U nás ale zatím funguje spíše strategie klientelismu a korupce.

Ano, ale to není má realita a nemíním ji podporovat svým

myšlením. Naopak se snažím věnovat co nejvíce energie cestě opačné. Ten primární strach, že musím vydělat, abych přežil, a sekundární strach, že musím okrádat, aby má rodina byla šťastná, jsou věci v našem národě zakořeněné už od dob světových válek. S těmi jsme měli zkušenost poměrně nedávno a stále to v nás přežívá. Zčásti to vyřeší generační obměna, zčásti rozvoj technologií, které podporují změnu „starého“ myšlení. Nebo třeba i semináře, jež pořádám. A zvláště důležité je to u byznysmenů a společenských lídrů. **S**

CTIRAD HEMELÍK (38)

V Česku není jiný člověk, který by měl tolik prvotřídních kontaktů v oblasti spirituálního rozvoje osobnosti, píše se na internetu o Ctiradu Hemelíkovi, který uspořádal přes 1900 eventů u nás a na Slovensku, v Německu, Maďarsku či Polsku. Producent a pořadatel spirituálních a duchovních akcí stojí například za festivalem Evolution, projekty Šťastné Česko, Biosummit či Pražské brány a nově také internetovým magazínem Flowee.cz.

